

ת"פ 54556/12/14 - מדינת ישראל נגד י ד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 54556-12-14 מדינת ישראל נ' ד

בפני
בעניין: כבוד השופטת יעל פרדלסקי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

י ד

הנאשמים

גזר דין

1. ביום 6.3.16 הציגו ב"כ הצדדים הסדר טיעון לפיו הנאשם יחזור מכפירה, כתב האישום יתוקן, הנאשם יודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, יורשע ויופנה לקבלת תסקיר שירות מבחן. ב"כ המאשימה הודיעה כי עמדת המאשימה הינה להטיל על הנאשם עד 6 חודשי מאסר שניתן יהיה לרצותם בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת בסך 2,500 ₪ וזאת כלשונה: "ללא קשר להמלצת שירות המבחן". ב"כ הנאשם הודיע, כי יעתור לבטל את הרשעת הנאשם ולהטיל על הנאשם צו של"צ קצר או צו מבחן.

2. במסגרת הסדר טיעון הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בביצוע עבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ובביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 379+382(ב) לחוק.

3. מעובדות החלק הכללי לכתב האישום המתוקן עולה, כי הנאשם וגב' ט ד (להלן: "**המתלוננת**") נשואים ולהם ילד משותף, כשלמתלוננת שני ילדים נוספים. כחצי שנה עובר לתאריך 22.12.14 היו מצויים הנאשם והמתלוננת בהליכי גירושין, כשמים 1.10.14 מתגוררת המתלוננת בדירה בנפרד מהנאשם עם שלושת ילדיה בבתי-ים (להלן: "**הדירה**"). עוד עולה מהחלק הכללי לכתב האישום המתוקן, כי הנאשם אובססיבי וקנאי למתלוננת, ונוהג כשנה לאיים עליה, להגיע למקום עבודתה ולחפש אחריה.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי ביום 22.12.14 בשעות הערב, יצאה המתלוננת להליכה ספורטיבית באזור מגוריה. במהלך ההליכה התקשר הנאשם למתלוננת ואמר לה כי הוא רוצה לדבר איתה על בנם המשותף. המתלוננת ענתה לנאשם שאינה יכולה מאחר ועושה ספורט. משהגיעה המתלוננת לביתה הבחינה בנאשם ממתין לה מתחת לבית, ברכבו. הנאשם אמר למתלוננת "כנסי הביתה אני רוצה לדבר איתך", ובתגובה נכנסה המתלוננת לרכבו והשניים שוחחו בתוך הרכב. בנסיבות אלה החל הנאשם לדרוש מהמתלוננת כסף, המתלוננת סירבה לדרישותיו וניסתה לצאת מהרכב. בהמשך למתואר לעיל, נכנסה המתלוננת לתוך הרכב של

הנאשם והנאשם אמר לה "לא, את יושבת פה", תוך שאיים עליה בכך שהוציא חפץ שטיבו לא ידוע שהיה מונח על הכיסא עליו ישבה המתלוננת, הניף אותו, תוך שאמר למתלוננת "אני אראה לך", בכוונה להפחידה או להקניטה. בהמשך למתואר לעיל, ניסתה המתלוננת לצאת מהרכב, אולם הנאשם תקף אותה בכך שדחף אותה ביד.

המתלוננת ניגשה להגיש תלונה במשטרה וביקשה מחברתה (להלן: "**החברה**") להגיע לדירה כדי לשמור על ילדיה, שכן חששה פן יגיע הנאשם לדירה.

בהמשך, בעוד המתלוננת שוהה בתחנת המשטרה, הגיע הנאשם לדירה וניסה לפתוח את הדלת, אולם הדלת הייתה נעולה. הנאשם החל לדפוק בחוזקה על הדלת וקרא למתלוננת. משלא נענה הלך לכיוון החלון בסלון, פתח את החלון והבחין בבת של המתלוננת. הנאשם ביקש לשוחח עם הילדים הקטינים, אולם בתה של המתלוננת סירבה. בהמשך ביקש לשוחח עם החברה, אולם היא אמרה לו שהיא מפחדת ממנו. הנאשם אמר לה בעודו עומד בחלון הפתוח שהוא מבקש סליחה ומעשיו נבעו מרגע של זעם.

4. בהתאם להסדר הטיעון, דחיתי את הטיעונים לעונש והפניתי את הנאשם לקבלת תסקיר שירות מבחן, שיבחן בין היתר, את עתירת ב"כ הנאשם לביטול הרשעה.

5. מתסקיר שירות המבחן, אשר מטעמי צנעת הפרט לא אפרטו עולה, כי הנאשם בן 51, גרוש בשנית מזה כשנה ואב לבן בן 8.5 שנים. הנאשם סיים 10 שנות לימוד, עזב את לימודיו על מנת לסייע בפרנסת המשפחה, עבד בקונדיטוריה עד גיוסו לצה"ל, ושירת שירות צבאי מלא בתפקיד שף-קונדיטור. לאורך השנים עבד הנאשם כעצמאי בתחום המזון ובעסק המשפחתי - קונדיטוריה. בשנת 2012 עקב התדרדרות מצבו הרפואי הוכר על ידי המוסד לביטוח לאומי כבעל 100% דרגת נכות ומקבל משנת 2012 קצבת נכות. בשנת 2014 עבר הנאשם אירוע מוחי, חלה התדרדרות נוספת במצבו הבריאותי והחלה התדרדרות כלכלית שהביאה לפשיטת רגל. ב-3.5 השנים האחרונות הנאשם אינו עובד בשל מצבו הרפואי, חי מקצבת נכות של המוסד לביטוח לאומי ומסיוע כלכלי של אחיו, ומתגורר בבית אמו.

הנאשם ציין בפני שירות מבחן כי אינו מסוגל לעבוד כקונדיטור עקב המאמץ הפיזי הנדרש לכך, ולכן הגיש בקשה לקבלת רישיון נהיגה לרכב ציבורי, שנדחתה עקב התיק הפלילי נשוא גזר הדין.

שירות מבחן העריך, כי קיימת רמת סיכון בינונית להישנות התנהגות אלימה, בדרגת חומרה בינונית במידה והנאשם לא ישתלב בטיפול, והמליץ להעמיד את הנאשם בצו מבחן למשך שנה, ולהטיל עליו עונש מוחשי של 140 שעות של"צ. בנוסף, סבר שירות המבחן, כי הרשעה בתיק זה תפגע באופן ישיר בתעסוקתו של הנאשם ובתהליך השיקום שהחל, ולפיכך המליץ על ביטול הרשעה.

6. ב"כ המאשימה טען בטיעוניו לעונש, כי אין לבטל את הרשעת הנאשם לאור העבירות בגין הורשע ולאור תסקיר שירות מבחן, ממנו עולה כי ישנה רמת סיכון בינונית וחומרה בינונית לביצוע חוזר של העבירות על ידי הנאשם. עוד טען, כי לאור התסקיר החיובי, עותרת המאשימה להטיל על הנאשם עונש של 3 חודשי מאסר שניתן יהיה לרצותם בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת בסך 2,500 ₪.

7. ב"כ הנאשם הגיש מסמכים ועתר לבטל את הרשעת הנאשם ולקבל את המלצת שירות מבחן. ב"כ הנאשם טען כי יש להתחשב בכך שכתב האישום תוקן משמעותית, לאחר שהמתלוננת החלה להעיד

וסתרה עצמה ובכך שנאשם הודה ולקח אחריות. עוד טען, כי הנאשם עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה לביטול הרשעה, כן טען כי הנאשם חולה במחלת סכרת, אינו עובד, נכה בדרגת 100%, משלם מזונות והגיש בקשה לקבלת רישיון לרכב ציבורי, ובמידה וההרשעה תעמוד בעינה, תישלל מהנאשם אפשרות לעבוד כנהג ברכב ציבורי, כאשר לאור העובדה שהנאשם משלם מזונות ניכרת חשיבות יתרה לתעסוקתו וההרשעה תפגע פגיעה ממשית בתעסוקתו של הנאשם וביכולתו לשלם מזונות.

בנוסף טען, כי חלפו שנתיים מיום ביצוע העבירה, כאשר בתקופה זו לא נפתחו לנאשם תיקים חדשים וכן עתר להתחשב בכך שהנאשם שהיה עצור במעצר בית למעלה משנה, ולו היה מוגש כתב האישום המתוקן ולא המקורי לא היה נעצר.

8. הנאשם הביע חרטה בפני בית המשפט, וציין כי הוא והמתלוננת נמצאים כיום ביחסים טובים מאוד.

9. ברע"פ 11476/04 מ"י נ' חב' דיסקונט השקעות בע"מ (14.4.10) סקרה כב' השופטת פרוקצ'יה את ההלכה לביטול הרשעה וכתבה:

"ככלל, ביטולה של הרשעה במערך הענישה בפלילים הוא ענין חריג שבחריג, המתאפשר בנסיבות מיוחדות ...

על פי העיקרון המשפטי הרווח, קיומה של אחריות בפלילים לביצוע עבירות על החוק מחייב הרשעה וענישה כחלק מאכיפת הדין, כנגזר ממטרות הענישה, וכנדרש מיישום עקרון השוויון של הכל בפני החוק. בהתקיים אחריות פלילית, סטייה מחובת הרשעה וענישה היא, על כן, ענין חריג ביותר. ניתן לנקוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה מלאה של הדין, לבין המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון. כאשר מתקיים חוסר איזון נוקב בין הענין שיש לציבור באכיפת הדין, לבין עוצמת הפגיעה העלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו וענישתו, עשוי בית המשפט להשתמש בכלי הנדיר הנתון בידו ולהימנע מהרשעת הנאשם..."

ברע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 1.1.13, כתב כבוד השופט ש הם לענין הנזק הקונקרטי העלול להיגרם לנאשם באם יורשע ואשר על בית המשפט לשקול באם לבטל הרשעה או להרשיע:

"...יש להתייחס לנזק המוחשי-קונקרטי העלול להיגרם למבקש, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד. קבלת גישתו זו של המבקש, תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים".

10. עוד נקבע בפסיקה, כי בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן וכי שיקול הדעת הסופי לעניין היקף העונש וטיבו, מסור לידי בית המשפט והמלצת שירות המבחן, הינה אחד משיקולים הרבים שעל בית המשפט לשוות לנגד עיניו, בבואו להכריע בעניינם של נאשמים העומדים בפניו.

11. לאחר ששקלתי את טיעוני ב"כ הצדדים ועיינתי בתסקיר שירות המבחן ובמסמכים שהוגשו ע"י ההגנה, לא שוכנעתי כי מתקיימות נסיבות מיוחדות חריגות ויוצאות דופן, המצדיקות סטייה מן הכלל לפיו יש להרשיע נאשם בגיר הנמצא אשם בביצוע עבירות. מהחלק הכללי ומעובדות כתב האישום המתוקן אשר פורטו בהרחבה על ידי עולה, כי הנאשם ביצע עבירות אלימות בנסיבות חמורות. לטעמי, בנסיבות

ביצוע העבירות לא ניתן לבטל את ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, עוד מצאתי כי בטרם ביצוע העבירות לא היה לנאשם רישיון נהיגה לרכב ציבורי והוא מובטל מספר שנים ולפיכך לא מתקיים התנאי של מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי ולפגיעה בלתי מידתית בעתידו ובסיכוי שיקומו של הנאשם באם ההרשעה תעמוד על כנה.

12. הנאשם הורשע כאמור בביצוע עבירות של איומים ותקיפה בנסיבות מחמירות. הערך המוגן בעבירות אותן ביצע הנאשם הינו הגנה על שלום הציבור בכלל, ועל שלומם של בני זוג בפרט. בפסיקה נקבע כי נוכח נפוצות עבירות אלימות במשפחה, ופוטנציאל הסיכון הטמון בה, מצווים בתי המשפט לשאת תרומתם לצמצום התופעה על ידי הטלת עונשים שיהא בכוחם להתריע עבריינים פוטנציאליים.

ברע"פ 13/182 **נעם משה נ' מדינת ישראל** (21.1.13) נאמר ע"י כב' השופט א' שהם:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג [...] נפוצות של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבות האלימות [...], תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה" (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל).

לטעמי, מתחם העונש ההולם בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, בערך המוגן שנפגע ובראי הפסיקה נע בין מאסר על תנאי ושל"צ לבין 8 חודשי מאסר.

13. בבואי לגזור את עונשו של הנאשם עמדו לנגד עיניי בנוסף למתחם העונש ההולם, הודאת הנאשם הנעדר הרשעות קודמות, החיסכון בזמן שיפוטי, העובדה שלא נפתחו לנאשם תיקים חדשים. עוד עמדו לנגד עיניי, חשיבות ההליך הטיפולי לנאשם על מנת למנוע הישנות עבירות, הפגיעה בנאשם שמעולם לא ריצה עונש מאסר ובמשפחתו, באם אגזור עליו עונש מאסר לרבות בעבודות שירות, שהיית הנאשם במעצר תקופה ממושכת ונסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות מצבו הבריאותי והכלכלי.

14. לאחר ששקלתי את טיעוני ב"כ הצדדים, את דברי הנאשם ועיינתי בתסקיר שירות מבחן ובמסמכים שהוגשו ע"י ההגנה, ולאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, החלטתי כי הסדר הטיעון אינו נוגד את האינטרס הציבורי והחלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 5 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור על כל עבירת אלימות, לרבות עבירת איומים.

ב. פיקוח שירות מבחן לתקופה של 18 חודשים.

ג. 140 שעות של"צ.

ד. הנאשם יפקיד בקופת בית משפט השלום בת"א פיצוי בסך 1,000 ש"ח למתלוננת. הפיצוי יופקד ב- 4

תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 30.11.16. אי תשלום שיעור אחד במועדו יעמיד את הפיצוי לתשלום מיד.

פרטי המתלוננת יועברו ע"י המאשימה למזכירות בית משפט השלום בת"א בתוך 10 ימים.

מובהר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הפיקוח של שירות מבחן, ו/או לא יבצע את עבודות השל"צ במלואם ו/או יבצע עבירה בתקופת צו הפיקוח או בתקופה בה עליו לבצע את עבודות השל"צ, ניתן יהיה להחזיר עניינו לדין בבית משפט ולגזור ענישה חלופית.

זכות ערעור תוך 45 יום לביהמ"ש המחוזי.

מזכירות ביהמ"ש תשלח עותק של גזר הדין לשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום כ"ח תשרי תשע"ז, 30/10/2016 במעמד הנוכחים.

יעל פרדלסקי, שופטת